

Montserrat Puig,
Presidenta de
l'ADPC.

ABANS NOMÉS LES ACTIVITATS públiques eren notícia. Ara, en canvi, existeix una gran nebulosa entre allò que és públic i allò que és privat. I això passa molt sovint quan les protagonistes de les notícies són dones. Aquest és un dels objectius pels quals lluitem l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC). Primer, perquè surtin les dones com a protagonistes de les notícies i, segon, perquè el tractament que se'ls doni sigui rigorós, professional i no despectiu.

Ens hem preguntat sovint el perquè d'aquesta poca presència de les dones als mitjans, el primer argument és clar: si fins fa poc no ocupaven càrrecs públics ni eren directives d'empreses difícilment podien ser notícia. Però d'unes dècades ençà això ha canviat, i malauradament no es reflecteix del tot als mitjans. Segurament hi ha una qüestió de rutines, d'inèrcies, de prejudicis, que condicionen el dia a dia professional.

Segons un estudi de l'EGM (Estudio General de Medios) fet l'any 2005 a setanta-sis països de tot el món, la presència femenina als informatius de ràdio, televisió i premsa és del 21%.

Si ens fixem en les seccions o apartats on apareixen les dones, trobem l'índex més alt a les seccions de Moda, Entreteniment, Art i Cultura: amb un 33%.

“Podem parlar de periodisme de matí conduït per homes i de periodisme de tarda fet per dones?”

Temes ubicats en seccions que podríem qualificar de toves.

La incorporació de les dones a la política professional la veiem també reflectida amb el percentatge que apareix a l'apartat política: un 13% de polítiques professionals, percentatge que ha millo-

rat respecte a anys anteriors, però que queda molt lluny del 50% que en seria la xifra desitjable.

Si analitzem els espais d'opinió, comprovem com el percentatge baixa fins al 8% i de nou hem d'apel·lar a les rutines, ja que la frase que s'utilitza més sovint és: “No hi ha dones que parlin d'aquests temes”.

Massa sovint els Mitjans de Comunicació han victimitzat les dones, i això

Ciències de la Comunicació, on elles són majoria, però aquestes xifres no es tradueixen a l'àmbit laboral. Per exemple, quantes dones condueixen els grans magazins del matí a les grans cadenes? Podem parlar de periodisme de matí, conduït per homes i de periodisme de tarda fet per dones?

Si fixem la vista enrere podem dir, però, que en alguns aspectes la situació de la dona ha millorat en els darrers anys,

certament, és important per a un país l'aprovació de la “Llei Integral contra la Violència de Gènere” (28-12-2004) i corroborada per la llei aprovada pel Parlament Català (16 d'abril de 2008) “Llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista”. Però tots sabem que no n'hi ha prou amb l'aprovació, fa falta que aquestes lleis estiguin ben dotades

econòmicament i cal que la societat les entengui per tal que les persones a qui els toca aplicar-les ho facin correctament.

Hi ha encara una tercera llei orgànica sobre el tractament de la igualtat entre homes i dones (22-3-2007), que proposa establir una colla de mesures perquè es pugui generalitzar la paritat. Aquesta llei d'Igualtat dedica uns quants articles al tractament que cal donar a les dones en els mitjans de comunicació, a la publicitat i, en general, a la societat de la informació.

L'equilibri entre dones i homes a les institucions socials, respon no només a la realitat de la població, sinó a l'aplicació d'un principi democràtic, de fer una democràcia participativa, més rica perquè és més plural.

Jordi Tarragó

comporta negar-los la possibilitat de sortir d'aquest rol. En aquest apartat es contenen, no només víctimes de la violència de gènere, sinó també les dones que pateixen violència fruit de desastres naturals, accidents o situacions de penúria o malaltia.

Cal reflexionar entre aquests dos percentatges, un 33%, que aplega cultura i entreteniment i l'altre 32%, que recull el sofriment. Podem parlar, doncs, de dos pols, el del glamur i l'oci, i el del patiment on apareixen prioritàriament les dones.

En la professió periodística a Catalunya les dones ocupen ja un 30%, (Llibre blanc del Col·legi de Periodistes, 2004) percentatge, però, molt inferior a les dades que trobem a les facultats de